

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 5 marca 2019 r.

w sprawie **P. I.**

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w G.

z dnia 30 października 2018 r., sygn. akt VI Ka [...]

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 25 maja 2018 r., sygn. akt IX K [...]

p o s t a n o w i ł:

**oddalić skargę, a kosztami sądowymi w przedmiocie skargi
obciążyć oskarżonego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 30 października 2018 r., sygn. akt VI Ka [...], uchylił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w G. i sprawę P. I., oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., przekazał do ponownego rozpoznania temu Sądowi. Skargę od w/w wyroku Sądu Okręgowego w G. złożył obrońca oskarżonego P. I. **zarzucając** naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. polegające na uchyleniu wyroku sądu pierwszej instancji i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania, w sytuacji gdy okoliczności wskazane w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w G. nie generują konieczności wydawania orzeczenia kasatoryjnego, **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku

i przekazanie przedmiotowej sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w G..

W pisemnej odpowiedzi na tę skargę, Prokurator Prokuratury Rejonowej w G., wniósł o oddalenie skargi jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga obrońcy oskarżonego P. I. nie zasługuje na uwzględnienie.

Podstawą skuteczności tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, uregulowanego w art. 539a § 1 k.p.k., jest wykazanie (po myśli § 3 tego przepisu), że wydanie – na etapie postępowania apelacyjnego – orzeczenia kasatoryjnego naruszało art. 437 k.p.k. [w rzeczywistości chodzi o art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. – zob. D. Świecki (w:) D. Świecki (red.): Kodeks postępowania karnego. Komentarz do zmian 2016, Warszawa 2016, s. 590] lub też, że przy wydaniu tego orzeczenia wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 k.p.k. Jednocześnie warto przypomnieć, że stosownie do treści art. 437 § 2 k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

W niniejszej sprawie Autor skargi wywodzi, że błędny jest pogląd Sądu Okręgowego w G. o konieczności ponowienia postępowania dowodowego w całości, konkludując jednocześnie, że konieczność przesłuchania wyłącznie jednego świadka E. I. – dostrzegalna przez Sąd II instancji – nie może stanowić podstawy do uchylenia orzeczenia Sądu I instancji.

Rzecz jednak w tym, że powodem skutkującym koniecznością przeprowadzenia w tej sprawie przez sąd *meriti* postępowania ponownego jest, co jasno wynika z pisemnych motywów objętego skargą wyroku, nie tyle potrzeba przesłuchania jednego świadka, ale – jak słusznie wskazano w odpowiedzi prokuratora na skargę, zebrania dowodów świadczących o tym czy realizacja usługi dostawy i montażu okien była możliwa bądź niemożliwa już w czasie zawierania z pokrzywdzonym M. R. pierwszej umowy, tj. 30 marca 2013 r.. Te właśnie uchybienia, zdaniem Sądu Okręgowego w G., doprowadziły do co najmniej przedwczesnego uniewinnienia P. I. od popełnienia zarzuconego mu w akcie oskarżenia czynu i skutkowały koniecznością przeprowadzenia w tej sprawie przez

sąd *meriti* postępowania ponownego, mającego na celu ustalenie kondycji finansowej spółki w tym okresie i możliwości wywiązania się przez nią z zawartych umów. W układzie procesowym, jaki wystąpił w toku postępowania w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy w G., jako sąd odwoławczy nie miał możliwości wydania innego orzeczenia niż kasatoryjne, bowiem na przeszkodzie temu stał zakaz sformułowany w art. 454 § 1 k.p.k., określający jedną z reguł *ne peius*. Przepis ten stanowi, że sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji lub co, do którego w pierwszej instancji umorzono lub warunkowo umorzono postępowanie. W takim wypadku kontrola w trybie skargi na wyrok sądu odwoławczego obejmuje ocenę prawidłowości zastosowania tego przepisu pod kątem spełnienia warunku, że sąd odwoławczy „nie może skazać oskarżonego”. Wymaga to wykazania przez ten sąd, że gdyby nie stwierdzone uchybienie, to mógłby zapaść wyrok skazujący, ale jego wydanie nie jest dopuszczalne w instancji odwoławczej z uwagi na zakaz takiego orzekania (por. m. in. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. akt I KZP 13/17, Lex 2428783).

Powyższe uwarunkowania prawne, implikowały konieczność ponownego rozpoznania sprawy w całości przez sąd *a quo*, a zasadności takiego rozstrzygnięcia skarga obrońcy oskarżonego nie podważała.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak w postanowieniu.